

gjør, at han har betalt de ham ved Dommen paalagte Omkostninger og den ham idømte Erstatning, saafremt denne ikke maatte være ham eftergivet af den Skadelidte. Hvad Omkostningerne angaaer, er der ikke noget Væsentligt derimod at indvende; de ville ikke være saa betydelige efter vore Forhold, at jo den, der har en alvorlig Villie til at erholde Agtelsesopreisning, vil kunne skaffe dem; men med Erstatningen stiller det sig ganske anderledes. Det maa vel erindres, at der er visse Handlinger, som kunne medføre en meget betydelig Erstatning, en Erstatning, der løber op i Tusinder, ja i Sneese Tusinder. Jeg sigter dermed naturligtviis til Brandsiftelse, men paa den anden Side hører denne netop til de Handlinger, der meget hyppig begaaes i Letkundighed, i Ungdoms-, ja, jeg kan gjerne sige i Barndomsletkundighed. De, som hove bekræftiget sig med disse Forhold, kjende Hyppigheden af de Tilfælde, i hvilke Personer, jeg kan sige Børn, men dog over 15 Aar, ere komne ud at tjene og igjen ville hjem til Forældrene, men ikke kjende noget andet Erpebient end at slikke Sld paa Gaarden, hvori de tjene. Det er urimeligt, naar man overhovedet indrømmer Agtelsesopreisning, at den da ikke skulde kunne finde Sted i saadanne Tilfælde; men det er dog urimeligt at betinge det af, at Vedkommende kan udrede Erstatning. Det er naturligtviis ikke min Mening, at man skal lade dette Synspunkt ganske ude af Betragtning, at Regjeringsen ikke ved at meddele Agtelsesopreisning skulde tage et væsentligt Hensyn til, om Paagjældende havde viist redelig Bestræbelse for saa vidt muligt at erstatte Skaden; men at det skulde være en absolut usfravigelig Betingelse, at Skaden var erstattet, kan jeg ikke være enig i. Jeg troer, at det er urigtigt, at Lovudkastet paa dette Punkt har fulgt den franske Lov, der i Motiverne siges væsentligt at have været Udkastets Forbillede; men i alt Fald vilde jeg ønske, at det saa fuldstændigt havde fulgt den. Det vil erindres, at den franske Lov af 1852 vel har denne Bestemmelse, men med en Tilføining; det hedder nemlig: „enten har erstattet Skaden eller i Mangel deraf godtgjort, at han har udstaaet Gjældsængsel i den lovbestemte Tid, eller at den Skadelidende har renon-

ceret paa dette Tvangsmiddel“. Den hjemler altsaa aabenbart andre Udveie og gjør det ikke til en usfravigelig Betingelse, at Vedkommende skal have erstattet Skaden. Det forekommer mig ikke, at der er nogen Anledning til at fastholde denne Bestemmelse, men lige saalidt kan jeg paa nogen Maade bifalde Bestemmelsen i den første Deel af § 4. Det hedder i denne Paragraph: „Agtelsesopreisning kan ikke tilstaaes den, som efter opnaaet 18 Aars Alder 2 Gange er funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, eller som efterat have faaet Agtelsesopreisning paany gjør sig skyldig i en saadan Handling.“ Den sidste Deel af denne Paragraph maa man fuldkommen billige; den, som, efter een Gang at have faaet Agtelsesopreisning, paany gjør sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, bør ikke have den igjen, det er utvivlsomt. Men den første Bestemmelse er aabenbart utilstrækkeligt begrundet. Naar en Person i Alderen f. Ex. fra 18 til 20 Aar 2 eller 3 Gange har gjort sig skyldig i Tyveri, skal han saa ubetinget være udelukket hele sit Liv igjen fra at faae Agtelsesopreisning, og hvorfor det? Er det ikke Noget, som vi, der have Erfaring i saadanne Forhold, vide, at det netop er det almindelige Tilfælde, at Personer, naar de i denne Alder ere under slet Paavirkning, overordentligt let og naturligt komme til at gjentage navnlig Tyvert flere Gange, at de, saa saare deres Straf er ophørt, og de igjen hjemfalde til den forrige Indflydelse, atter gjøre sig skyldige deri, indtil der engang kommer et Brud i deres Sjæl, i deres Indre, og de vende om? Det er urimeligt, at en Person, som 2 Gange er dømt for Tyveri efter 18 Aars Alderen, albrig skal kunne opnaae Agtelsesopreisning, hvor hæderlig han end er; det forekommer mig urimeligt, at Regjeringsmagten saaledes binder Hænderne paa sig. — Paa den anden Side maa jeg derimod antage, at de vel vil kunne være et Spørgsmaal, om der ikke kunde være nogen Anledning til at statuere Tilfælde, i hvilke Agtelsesopreisning ipso jure ifølge selve Lovgivningen, burde tilkomme Vedkommende, eller rettere sagt, om man ikke burde i Loven nævne Tilfælde, i hvilke der ikke fulgte Agtelsesfortabelse af en strafbar og i sig van